Sticusa knipselkrant nr. 9

AMIGOE
WOENSDAG 12 OKTOBER 1983

VERGRIJZING EN VERPAUPERING HALT TOEROEPEN

Restauratie-plan voor BC Curaçao toegelicht

Otrobanda van grote geschied-kundige waarde

WILLEMSTAD— Behalve dat Otrobanda een reservoir van gebouwen heeft die uitermate geschikt zijn (of kunnen worden gemaakt) voor huisvesting, heeft dit gedeelte van Willemstad ook een ongekende historische waarde die het stadsdeel vergelijkbaar maakt met alleen Viejo San Juan op Puerto Rico en bepaalde plaatsen in andere Latijnsamerikaanse landen. Dit zijn enkele twee waarom de stichting Monumentenzorg en de Fundashon Desaroyo Planeá gisteren een uitgebreid plan aan het bestuurscollege van Curaçao, voor een zo spoedig mogelijke renovatie van dit wellicht meest historische gedeelte van de Curaçaose hoofdstad.

Volgens statistische gegevens bestaat de bevolking van Otrobanda hoofdzakelijk uit burgers van 65 jaar en ouder. Minder dan tien procent van de Otrobandabevolking behoort tot de leeftijdsgroep van 25 tot 29 jaar terwijl de jeugd van 20 jaar en jonger wel lijkt te zijn uitgestorven.

Het zijn dus voornamelijk de ouderen die Otrobanda nog in leven houden en juist deze groep beschikt niet over de noodzakelijke financiële middelen om een redelijke staat van onderhoud van de buurt te garanderen.

De bedoeling van Monumentenzorg en fundashon Desaroyo Planeá is de gemeenschap wakker te schudden alvorens Otrobanda helemaal vergaat. Recente gebeurtenissen zoals een brand enige maanden geleden waren voor deze pogingen vrij nuttig.

HUISVESTING

Een projectdossier opgesteld door het architectenbureau Plan D2, het uitvoerende orgaan van Fundashon Desaroyo Planeá, wijst op de grote mogelijkheden die Otrobanda biedt voor degelijke huisvesting tegen relatief lage kosten. Het bouwen van een compleet nieuw huis ter vervanging van een door verwaarlozing vergane woning zou veel meer kosten dan het gereed maken van gebouwen in Otrobanda voor huisvesting, aldus Plan D2. Behalve dat, gaat er ook nog een heleboel tijd verloren aan het meten, registreren en voorbereiden van terreinen voor de woningbouw, om maar niet te spreken van de hoge kosten voor het aanbrengen van de nodige infrastructuur. Een buurt als Otrobanda beschikt reeds over de nodige infrastructuur, al is deze wat verouderd.

SCHAARS

Door Otrabanda te vernieuwen bespaart men niet alleen geld dat voor meer en andere projecten kan worden besteed, maar bespaart de gemeenschap ook op bouwgrond, wat op een klein eiland als Curaçao vanzelf al tot de schaarse goederen behoort. Restauratie van Otrobanda tot woonwijk biedt dus de mogelijkheid te voorkomen dat over enkele jaren alle natuurschoon van het eiland verdwijnt en het verandert in een massa van gebouwen waar mensen in leven.

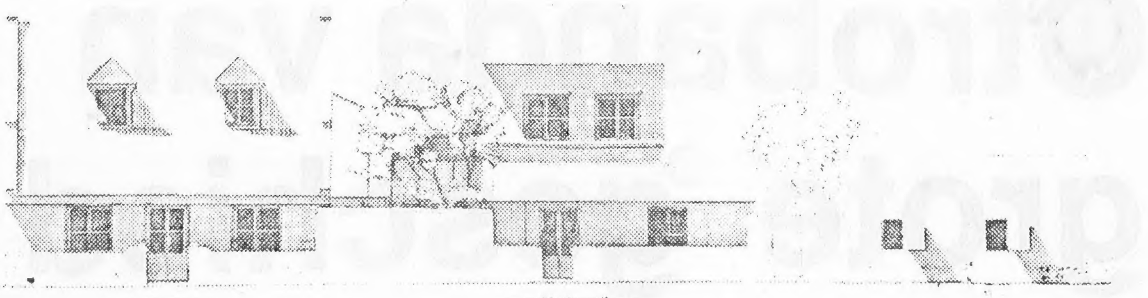
Een ander schaars verschijnsel in Otrobanda is een gezellige sociale sfeer. Met de restauratie van de gebouwen zal ook de traditionele Otrobanda-gezelligheid terugkeren.

Een verder gaande verwaarlo-

z.o.z.

Vervolg OTRABANDA





van dijksteeg 1 van dijksteeg 3

zing van Otrobanda zal leiden tot een buurt zonder enige sociale controle, waarin bovendien geen garantie meer bestaat voor de persoonlijke veiligheid van de bewoners.

Een aantrekkelijker Otrobanda zal ongetwijfeld de jonge bevolking aantrekken en de huidige dreiging van uitsterving van de bevolking afweren.

De samenstellers van het projectdossier renovatie Otrobanda zijn er bovendien van overtuigd dat een gerestaureerd Otrobanda in belangrijke mate zal bijdrage aan de economische waarde van Willemstad, speciaal gezien haar potentiële aantrekkingskracht voor toeristen.

Een gerenoveerd Otrobanda is tenslotte een additionele reden voor de Curaçaoenaar om trots te zijn op zijn eiland als een met een grote culturele rijkdom en uitzonderlijke fysieke schoonheid.

WILLEMSTAD—Mensen die nu door de Van Dijksteeg lopen, zijn zich vaak niet bewust van de bouwkundige schoonheid die de huizen in Otrobanda kenmerkt. Voor velen is Otrobanda een donker doolhof van hoge muren, zoals de foto van de Bajonetstraat lijkt uit te beelden.

Veel van deze gebouwen zullen, met de nodige middelen, worden omgebouwd in appartementen die samen een gezellige woonbuurt zouden kunnen vormen.



GRONDIG

Teneinde een uitgebreid restauratieplan te kunnen maken van Otrobanda, heeft Plan D2 een grondige studie gemaakt van elk van de gebouwen tussen de Breedestraat(O), Pater Euwensweg tot aan het Sint Elisabeth Hospitaal, Molenplein en Zaantjessteeg.

De bedoeling is dat al deze gebouwen, afhankelijk van hun mogelijkheden, worden gerestaureerd en heringericht als woonhuizen, appartementen, faciliteiten voor bejaarden en kantoorruimte.

Teneinde alle mogelijke medewerking te krijgen van de gemeenschap in het redden van Otrobanda, wordt een massale public relationscampagne voorgesteld, alsmede het inzamelen van geld voor de restauratie en het stimuleren van particulieren om hun geld in Otrobanda te investeren.

AMIGOE
DINSDAG 11 OKTOBER 1983

Op feestdag 26 nieuwe leden geïnstalleerd

Boys and Girls Sport Society twintig jaar

THE BOTTOM — Het twintigjarig bestaan van de Sabà Boys and Girls Sport Society werd door leiding, clubleden en belangstellenden gezamenlijk gevierd in het Sunny Valley Youth Centre. Daar ook houdt de jarige club zijn clubmiddagen.

Er werd niet alleen het vierde lustrum gevierd, maar ook werden er niet minder dan 26 nieuwe leden geïnstalleerd. Dit gebeurde door de waarnemend gezaghebber van Saba, de heer Granger, bijgestaan door Frank Hassell, onderwijzer te Windwardside, die zich in de beginjaren van de club zeer verdienstelijk maakte door het orgel te bespelen bij de samenzang. Na de parade, welke voorafgegaan werd door de drumbandleden van de Boys and Girls Sport Society door de straten van the Bottom, volgde op het sportveld van het Sunny Valley Youth Centre een demonstratie van het drumbandspel.

Carmen Simmons, die twintig jaar geleden het initiatief nam tot het oprichten van deze club en nog steeds fier de touwtjes in handen heeft gaf vervolgens een korte geschiedschrijving van haar club, welke op 30 september 1963 het levenslicht zag. In navolging van het AMG (Antilliaans Meisjes Gilde) te Windwardside werd destijds in the Bottom ook behoefte gevoeld aan een zinvolle vrijetijdsbesteding voor de jeugd. Na veel vijven en zessen en nogal wat bedenkingen tegen dit initiatief kon tenslotte toch begonnen worden met 38 leden, van wie Carmen de leidster werd en dat tot op de dag van vandaag nog is.

Naast Carmen waren er de leidsters van het eerste uur: Millicent Wilson, Elisabeth Hassell, Shirley en Yvonne Smith. Verder herinnerde Carmen aan de grote inzet van Frank Hassell en het doktersechtpaar dat toen op Saba woonde: de heer en mevrouw Geerlink. Zij beiden kwamen eenmaal in de week van St Jonh's naar the Bottom gelopen om EHBO-lessen te geven en te assisteren bij het volleyballen waarvoor zijzelf het net knoopten. Bovendien nam mevrouw Geerlink de clubleden mee naar Fort Bay, ook te voet, voor de eerste zwemlessen.

De meeste clubmiddagen werden gehouden in de Bunker Hill Club, een gebouw waarin nu het Sabaanse radiostation is gevestigd. Na enige tijd verhuisde men naar het voormalige politiebureau, terwijl sinds enige jaren de Boys and Girls Sport Society hun riante onderkomen hebben in het gemeenschapshuis. De club die nu 54 enthousiaste leden telt houdt driemaal in de week zijn bijeenkomsten: er wordt gesport, gezongen, handenarbeid bedreven en er worden van tijd tot tijd excursies georganiseerd. Ook geven de clubleden, gestoken in hun uniform, vaak acte de presence bij officiële gelegenheden. Ook bij de viering van het vierde lustrum waren alle leden in hun uniform present. Voor de oudere leden een gewone zaak, maar voor de nieuwe leden een serieus gebeuren.

AMIGOE
WOENSDAG 12 OKTOBER 1983

Mozart-mis in kathedraal

WILLEMSTAD — Tijdens de pontificale misviering bij gelegenheid van het 25-jarig bestaan van de Nederlandse Antillen als bisdom en het eeuwfeest van de Rozenkranskerk te Pietermaai, wordt zondagmorgen uitgevoerd de Missa Brevis in H-moll voor vierstemmig gemengd koor van Mozart. Dit gebeurt door het parochiële koor onder leiding van Frank Francisca. Organist is dan pater Pim Janssen. Na afloop van de misviering, waarin de bisschop van Willemstad mgr. Wim Ellis voorgaat, is er in het Buurtcentrum Pietermaai een ontvangst.

Amigoe
WOENSDAG 12 OKTOBER 1983

Ingezonden

Concerten

ALS RECENSENT van uw dagblad maak ik van de gelegenheid gebruik enkele vraagtekens te stellen bij het door de lokale culturele centra gevoerde beleid c.q. de gedachtengang van de Sticusa. Na het laatste concert op Bonaire van het Willem Breuker Kollektief (waarvan door mijn nalatigheid geen recensie, excuus, WBK verdient alle lof!!!), vertrok genoemd gezelschap naar zustereiland Curaçao voor enkele concerten aldaar, kennelijk op initiatief van de UNA (klemtoon op N.A.), waarvoor rector magnificus het volk inmiddels uitgenodigd heeft. Geen entree. En dat is een loffelijk initiatief. Cultuur is van iedereen, voor iedereen. Als dat de doelstelling is van een Stucusa kan ondergetekende zich daar onmiddellijk mee verenigen.

Maar: als uitgerekend de Bonaireaanse gemeenschap in vergelijk met haar grote zustereilanden wel entree-prijzen moet gaan betalen (NAf.10,- p/p), dan zou ik erg graag willen weten waarom men dan denkt dat hier opnieuw de zalen niet vol komen, waarom bepaalde door de Sticusa uitgezonden artiesten (Dolf de Vries/Josee Ruyter) Bonaire niet met een voorstelling vereren, waarom er, voor een betere kwaliteit aan klank, toneelaccomodatie en comfort van zowel artiest als publiek, geen gebruik wordt gemaakt van de nieuwe aula van de Scholengemeenschap, waarom het publiek hier een toch niet onaanzienlijke entreeprijs moet betalen voor een door de Sticusa georganiseerd en deels betaalde toernee van het WBK?

Is Curaçao nu exclusiever, is het volk daar bevoorrechter dan hier? Wat en waar ligt het verschil? Is de universiteit van Curaçao of van de Antillen? Vele malen heb ik er in mijn recensies op gewezen, dat er alternatieven zijn te bedenken waardoor artiesten zich meer op hun gemak voelen, gewezen op goed te organiseren schoolconcerten (begeleiding: niemand heeft Magdalena Kühn en Iman Landheer geïntroduceerd tijdens hun

z.o.z.

Vervolg Concerten

laatste schoolconcert!), kortom: gewezen op een duidelijker te voeren beleid.

Nu zijn er opnieuw vraagtekens gerezen. Voor cultuur mag je best betalen, daar heeft niemand moeite mee: het is immers het rijkste bezit van een volk. Problemen krijg je wel als je precedenten gaat scheppen: één deel van het volk krijgt gratis cultureel voedsel verstrekt, een ander deel van datzelfde volk (dat toch al vaak achter bepaalde culturele zaken vist) moet daar dan (grof) voor betalen.

Bedenkt de Sticusa dit, is dit een eilandelijk grapje, of selectieve decadentie van een universiteit? Let wel: het is Curaçao van harte gegund, maar laat toch een wrange nasmaak achter voor een bepaald deel van het "pueblo Antillano".

Overigens kan ik U de concerten van het Willem Breuker Kollektief van harte aanbevelen. 'Klassieke' moderne jazz, geïmproviseerde muziek, uiterst gewaagd aangedragen materiaal. Gratis! Voor niets! Maar daar heb ik het, dacht ik, al over gehad...!

ERIK W. HUIZINGA

Amigoe
WOENSDAG 12 OKTOBER 1983



THE BOTTOM — Ruim 150 belangstellenden waren zaterdagavond naar The Bottom op Saba gekomen om de gospelgroep "The Conquerors" uit Antigua te zien optreden. De groep, bestaande uit Toony Christmas, Alinton Williams, David and Yerome Austrie en Patrick Lewis, hebben met hun religieuze liederen en muziek de zaal ruim 3 uur weten te boeien. Nadat pastoor Alsender Williams, de geestelijke voorganger van de Weslian Holyness Church op Saba, alle aanwezi en had verwelkomd, stelde hij de groep aan het talrijke publiek voor. Voordat echter de gasten uit Antigua zouden optreden, traden twee Sabaanse zangeressen op. Shirley en Joyce Smith. Beiden gaven elk een lied uit hun repertoire ten beste en gezien het enthousiasme uit de zaal viel deze Sabaanse bijdrage aan deze gospelavond reuze in de smaak.



Amigoe DONDERDAG 13 OKTOBER 1983

De andere Lauffer



Samenstelling: B. Jos de Roo

HET VERHAAL VAN LUCILLE HASETH



ALS OMROEPSTER BIJ de radio voelde ik de verantwoordelijkheid om mijn talen goed te gebruiken. Ik merkte de gaten in de ontwikkeling van mijn Papiamentu. Zoals bekend wordt het Papiamantu nu, in 1982, nog steeds niet op school gedoceerd en is het nog niet eens als officiële taal erkend. Een vriendin en ik besloten toen elkaar bewust te helpen. We verbeterden elkaar bij het actief gebruik van het Papiamentu en we zochten samen naar oplossingen bij vertalingen. Er was niet al te veel als voorbeeld, maar "Patria"van Pierre was er wel. Het lezen van Pierre's boeken heeft mi n vriendin en mij ontzettend gestimuleerd en geholpen.

Pierre was mijn neef in de derde graad. Als ik hem in de bibliotheek of bij de radio ontmoette, dan spraken we over het culturele gebeuren en over de taal. Het discussiëren hierover maakte dat ik ontzettend veel geleerd heb. Ik werd me steeds bewuster van de schoonheid van mijn taal en van het belang om die taal in elk opzicht zo goed mogelijk te hanteren.

Het lezen van de verscheidenheid aan thema's, verrijkt niet alleen de geest van de lezer, maar ontwikkelt tevens het taalvermogen van mensen die geïnteresseerd zijn in ruimere uitdrukkings-mogelijkheden. Centraal stond voor Pierre het verdedigen en bezingen van zijn vaderland. De reëele wijze waarop hij de personages beschrijft, brengt hen werkelijk tot leven. Zoals hij Tansha beschrijft, je ziet haar voor je: „Het was aangenaam naar Tansha te kijken. Klein, tenger, zeer kordaat, met lange mouwen en het gezicht slechts een klein beetje geplooid. Lange dunne vingers en aantrekkelijker dan dat alles: de heerlijke aantrekkelijkheid van haar maagdelijkheid in haar gezicht." Pierre heeft wel eens de naam, dat hij erg to the point is bij het beschrijven van dingen, dat hij er niet om heen draait. Toch blijft hij galant, ook waar hij buitengewoon sensueel is.

Op verzoek van de directeur van Radio Hoyer heb ik een serie van zes programma's gemaakt ter ere van Pierre Lauffer. Voor deze serie heb ik hem ook geïnterviewd samen met May Henriquez. Ik vroeg hem wat hij toen op zestig-jarige leeftijd als grootste geschenk van zijn leven beschouwde. Pierre antwoordde, dat hij hersens had en dus in staat was na te denken en dat hij ogen en oren had om van de natuur te genieten, maar vooral dat hij zijn zogenaamde zesde zintuig had om de mensen te kunnen observeren.

Door zijn hele werk klinkt er een sterke socio-realistische tendens. In "Sabitu" gepubliceerd in 1970, zegt hij: „Als het mij zou lukken om mijn geweten te vermoorden, zou ik politicus worden om in staat te zijn te leven en te werken met twee gezichten. Om te doen alsof ik huil met mijn volk, wanneer mijn volk tot aan de nek toe in nood zit. Om met mijn handlangers te lachen, wanneer wij zitten te zuipen en te vreten op een feest, een banket of een receptie. Om te spreken over het kalm-aan doen en zuinig aanleggen en op hetzelfde ogenblik in een luxe auto te rijden. Om mijn tegenstanders kapitalisten te noemen, terwijl ik zelf allerlei soorten zaken onderhands doe op de rug van hetzelfde volk."

Veel van zijn werken zijn ware gezangen tot de natuur. Hij ontvlucht soms zijn omgeving en zoekt zijn toevlucht ver van de wereld in zijn mondi en naast God.

In het gedicht "Na morto di Zenobi: " staat Pierre afscheid te nemen van de hoer Zenobia bij haar doodskist. Hij beschrijft hier de tragiek die zovelen van onze negerinnen hebben ervaren. Ze sterven eenzaam zonder dat iemand zich de prachtige momenten herinnert dat ze samen waren. Pierre beschrijft deze sensuele momenten in duidelijke bewoordingen, zonder omwegen, maar poëtisch en elegant. Hij kan de dingen zo mooi zeggen! Er is een gedicht — ik weet niet meer precies waar — waarin hij zegt: „Ik zal je mijn hele oogst geven, het water van mijn dam op je hoofd sprenkelen en mijn hoofd nederleggen in je schoot."

Ik heb Pierre eens een keer gevraagd of zijn melancholie permanent was. Toen zei hij: „Nee, want je weet, dat ik ervan houd een goeie chiste te vertellen." Op zijn ziekbed heb ik hem ook geweldig doen lachen door een mop te vertellen. Die heeft hij daarna aan iedereen doorverteld. De Arubanen vertellen: wanneer een Curaçaoënaar sterft, dan heb je zeven dragers nodig. Normaal heb je er zes nodig. Zes voor het dragen van de kist en de zevende om de transister-radio te dragen.

In het ziekenhuis heb ik veel met Pierre gesproken. Dat was direct na de begrafenis van zijn moeder. Hij zei, dat hij machi wel spoedig zou volgen. Hij wist zeker dat hij dood ging. Maar hij was er niet erg triest om. Hij heeft wel met verschillende vrienden flink uitgehuild en goed afscheid genomen, namelijk van Antoine Maduro en Luis Daal.

Ik heb eigenlijk pas aan zijn ziekbed begrepen dat hij erg godsdienstig was. Pierre maakt zich zorgen, omdat een goede vriend van hem tot een andere godsdienst bekeerd was. Hij vroeg zich af, hoe het zat, hoe hij het ervoer en hoe die vriend tegenover de dood stond. Ze hebben het uitgepraat en Pierre was gerustgesteld. Ik wist niet dat het godsdienstig zijn zo diep zat hij hem.

AMIGOE
DONDERDAG 13 OKTOBER 1983

AMIGOE
VRIJDAG 14 OKTOBER 1983

Vincentius-harmonie met Bolivar-ouverture

WILLEMSTAD — Op zaterdag 22 oktober wordt door de Vincentius Harmonie, in samenwerking met de sectie Cultuúr van de eilandelijke overheid van Curaçao, de première gepresenteerd van de Simon Bolivar-ouverture, welke gecomponeerd is door de musicus Ramon Louis Williams. In het voorprogramma treedt op Nos Sintimentu met Antilliaanse en Caribische liederen. Dit gebeurt op het plein van Fort Amsterdam. Kaarten zijn in voorverkoop bij de boekhandels, de orkestleden en eventueel nog aan de ingang.

AMIGOE
ZATERDAG 15 OKTOBER 1983

Jeugd-zangfestival in november

WILLEMSTAD— De "Antiyano Internashonal di Farandula" houdt op 6, 13 en 20 november het eerste songfestival "Bos Hubentut di Korsou". Het festival wordt rondom het zwembad van het Holiday beach hotel gehouden.

Amigoe
VRIJDAG 21 OKTOBER 1983

Kindertoneel van Studio in schouwburg

WILLEMSTAD— De Toneelvereniging Studio brengt op morgen en overmorgen en ook op 29 en 30 oktober het kindertoneelstuk "Er waren eens twee meisjes..!" in Centro Pro Arte. Het betreft een komedie onder regie van Henk van Breugel. Op elk van de bovengenoemde dagen zijn er twee voorstellingen: om half twee en vier uur 's middags. Kaarten zijn tegen betaling van ƒ 7,50 verkrijgbaar bij Toko Zuikertuintje, Van Dorp Promenade, Mensing Caminada en aan de kassa van het Centro Pro Arte.

Amigoe 21-10-83